

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta 5.—
 četrť leta 2:50

Inserati:

Petit-vrsta 1 krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflöve ulice 5,
 I. nadstr., upravnitstvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Izlet slavnega telovadnega društva „Čuka“, ki se je početkoma vsled neljube pomote imenovalo „Orel“.

Goriška.

Verzegnassi (mož poznan kot poslanec je goriški) izprehajal neki dan se je pri Gradiški; bil pa ni prav nič vesel — prav grdo je kletl!

„K vragu pojde naša moč, so proketo slabi časi!“ je preklinjal, divje zroč, doktor Verzegnassi.
„Zadnje čase nam pa že vse narobe gre!“

Joj, ta Gautsch, ta vražji tat hoče nam mandat ukrasti in odslej naj ta mandat bo v slovenski lasti! Ah! volilni ta načrt bo še moja smrt!

Ali ne! Preveč zavest narodna je Lahov znana, svojo varoval posest dedič bo Rimljana! Ne, ne bo moj narod spal! Ne, ne bo se vdal.

* * *

Blažen, od veselja vnet doktor gre naprej po poti; tu domač furlanski kmet pride mu naproti.
„Ravno prav! To naš je mož! Z njim govoril boš!“ —

„Italjanom je hudo,“ mu med drugim doktor deje.
„To je vendar prav lepo!“ se Furlan zasmije.
„Kaj!“ se razjezi gospod
„Tak ste patriot?“

Tak Italijan ste vi?“

Tu Furlan se razkorači:

„Muš! io soi todešk!“ veli
„spravi se, drugači jih dobiš! Jaz — Italijan? Stran od mene stran!“

* * *

Pelje se v Gorico vlak, v njem pa doktor Verzegnassi.
„So pač“, godrnja možak, „vendar slabi časi! Ti Furlani tepci so, pravi bebci so!“ —

„Mož, odkod ste vi doma?“ sopopotnika povpraša
„Iz Tržiča!“* reče ta.
„No, to kri ste naša, vi ste pravi Italjan, ne pa kak Furlan?“

„Italijanov ni pri nas! Oslī nismo mi beneški!“ —
„Kaj pa ste, za božji čas?“
„Kaj smo mi? Tedeschi! Vi pa ne jezite me in pustite me!“ —

Ko se je državni zbor bil odprl, se je z Gorico doktor ločil, šel je „gor“. Kakšno Gautsch krivico Italjanom storil je, tam govoril je.

„Toda znajte,“ je dejal „da bo zoper to nakano narod **ves** se bojeval!“ Klub pa „italiano“, „— ört! — ört!“ rekel je nato, „res je to tako!“

K.

Na Primorskem.

Razne novice.

Velik čudež se je pripetil te dni v —ski fari na Gorenjskem. Glasoviti župnik Bisagar je bil preteklo soboto do večera popolnoma trezen. Kuharica je namreč izgubila kletni ključ. Šele zvečer je nehal Bisagar trpeti hudo žejo, vlomil je v klet ter se oškodoval pošteno za ves dan, tako da se mu je poznalo še v nedeljo na prižnici.

Posnemanja vredno. Prav židane volje je bil te dni dr. Šusteršič. Že je segel v žep in hotel dati 20 h za narodne dobrodelne namene. Na svojo srečo se je še pravočasno iztreznil in hitro potegnil roko iz žepa, da bi ga ne premagala grda izkušnja. Vivat sequens!

*

Civilne poroke. Na dan sv. Gregorja je bilo na Gradu in v Mestnem logu več civilnih porok. „Slovenec“ jih ni hotel omeniti, ker niso dali novi krilati pari*) ničesar zaslužiti cerkvi.

*

Nepriistransko. Schwarz-Chorinskega vlada se je skoraj ves teden vedla tudi izven urada nepriistransko proti naprednjakom, ker ni bilo v nobeni katoliški občini volitev.

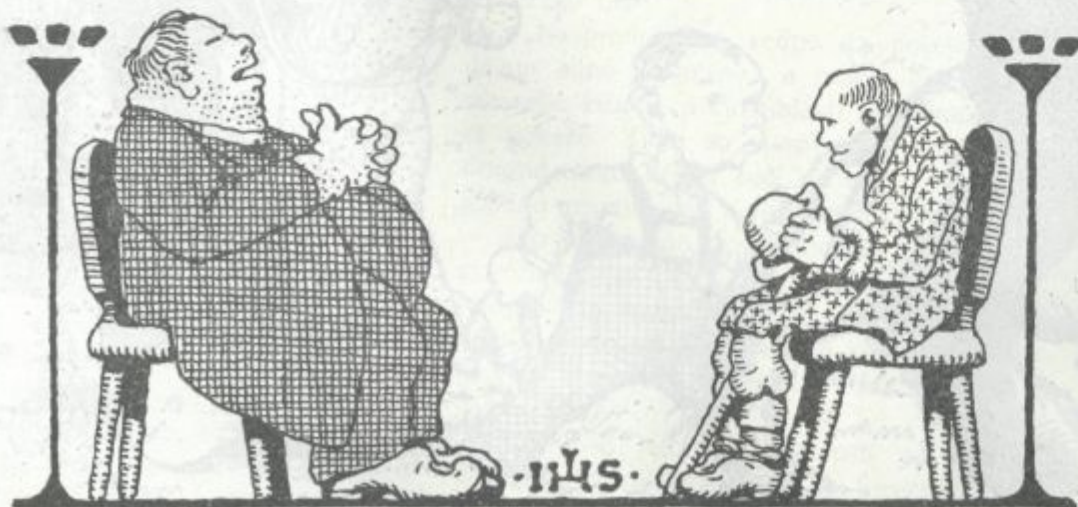
*

Vsaj nekoliko časa! Na poslopju finančnega ravnateljstva je izginil samonemški napis K. k. Finanz-Direktion ta petek zjutraj v gosti megli. Vsaj nekoliko časa je zavladalo veliko veselje v narodnih krogih. Šele ko so se vremena Kranjcem zjasnila, so zagledali zopet nemški napis.

*) Po ljudski pravljici se ta dan ženijo in može ptiči.

Predrago.

— Ali se tudi postiš, kakor se postimo mi?

— Ne, gospod fajmošter!

— Zakaj ne?

— Odkod pa naj siromak vzamem denarja za drage ščuke, postrvi, želve, morske ribe, rake in vino?

Jalova pretnja.

„Slovenec“ je zagrozil „Laibacher Zeitung“, da bo naščuval vse kranjske župnike, naj pošiljajo temu listu svoje pridige.

Dasi se je ta grožnja na prvi pogled zdela grozna Schwarzu in vsem tistim, ki morajo brati uradni list, so se gospoda naposled vendarle potolažili, upoštevaje, da nedeljske pridige po vseh kranjskih cerkvah obdelujejo vedno eden predmet: liberalce in njih časopisje.

Tako je „Slovenec“ zopet enkrat vrgel raka v vodo.

B.

Iz Olimpa.

Rikard Wagner: No, ljubi moj Smetana, kako ti ugajajo moja dela?

Smetana: Odkritosrčno občudujem tvoj vsestranski talent. Obenem si pesnik, skladatelj in kritik; le škoda, da nisi še — publikum!

Pravljica o kuti.

V starih časih so imeli menihi hlače. Kakor dandanes tako so hodili tudi takrat od hiše do hiše nabirat jajec, masla, slanine, klobas in drugih takih dobrih reči za samostanske pitance.

Ves nevoljen zaradi večnega nadlegovanja samostanskih beračev se je odločil trden kmetič, da podari enkrat za vselej samostancem kravo s tem pogojem, da ne pride nihče izmed patrov in fratrov nikoli več beračit k njemu.

Ko je zopet prišel debel menih prosit vbogajme, mu je dal kravo, ni mu pa hotel prepustiti tudi vrvi; menih je moral odpeti jermen, da je privezal žival za roge.

Tako je odgnal kravo, v levici pas in v desnici rob odpasanih hlač.

Patrova družba pa nikakor ni ugajala kravi; kar naenkrat je vzdignila svoj pregrešni rep in zbežljala po cesti. Prestrašeni menih je prijel krčevito z obema rokama za pas, rajši bi bil zgubil hlače nego kravo.

Tako sta pridirjala srečno do samostana in skozi odprta vrata na dvorišče; tam so mu pomagali tovariši in zgnali kravo v hlev.

Ker so pa patru na divjem begu zlezle hlače do škorenj in je s tem osmešil in osramotil ves red, so sklenili redovniki na prvem shodu enoglasno, da odslej ne bodo nosili več hlač, ampak kute. In da bi laglje odganjali podarjene krave, ovce, kože i. dr. domov, so si omislili še vrvi namesto jermenov.

Strelec.

Čuden sprejem.

(Po resnični dogodbi.)

V Zlatem polju so pričakovali Prevzvišenega. Župnik je imel toliko opravila in otepanja z mlaji in drugimi pripravami, da se sam prav nič ni mogel pripraviti na dostojen sprejem svojega škofa. Pač je letal z bukvicami pod pazduho od hiše do hiše, da bi jih pa vzel v roke in se naučil slovesni sprejemni govor naizust, tega nikakor ni več utegnil.

In zagrmeli so topiči, škof je stopil z voza.

Ves zmešan si je župnik obrisal pot s čela in zašepetal škofu:

„Tukaj v bukvicah imam, kako naj vas sprejemem, pa se nisem utegnil pripraviti dodobra! Prosim, pojdimo kar v farovž — tam vam lepo mirno preberem sprejemni govor!“

Satyr.

Brevir.

Postaren župnik se ni hotel kar nič vmešavati v politiko. Zato so mu poslali mladega, jako srboritega kaplana na tilnik.

Objestni agitatorček je venomer strašil starega gospoda in hvalil sam sebe, ko

liko časa posvečuje molitvi in brevirju. Ko je to župniku že presedalo, je skrivaj vteknil desetak v kaplanov brevir.

Čez par mesecev je povprašal kaplana, če vedno še tako vestno in goreče opravlja svoje molitve. Kaplan mu je pritrdil skoro razžaljen, župnik pa ga je prosil, naj mu prinese svoj brevir.

Začuden je šel kaplan ponj in prebrisan župnik je z zadovoljnim nasmehom vzel iz knjižice desetak, ki je ostal tako dolgo nedotaknjen.

Mladi kaplan pa odslej ni nič več tožil, da z molitvami zamuja toliko časa.

Satyr.

Prekanjeni prekanjenec.

Na živcih bolni profesor in doktor bogoslovja, ki je o njem poročala zadnja „Osa“, da ni mogel najti pri svojem bivšem součencu, župniku Bisagarju zaželenega miru in razvedrila, je potoval takoj prihodnji teden po ponesrečenem prvem izletu k drugemu prijatelju, župniku Popkarju v trdni nadi, da mu bo sreča tukaj milejša.

Popkar je sprejel svojega gosta prav presrečno; toda že po preteku dveh dni je začutil tudi župnik potrebo razvedrila, vendar ne na deželi, temveč v mestu.

To svojo srčno željo je razodel profesorju in ga prosil, da bi ga on nadomeščal za njegove odsotnosti in obenem — da se ne bi preveč dolgočasil — tudi izpovedoval župljane.

Akotudi ne rad, vendar je profesor iz vljudnosti privolil župniku.

Popkar se je takoj odpeljal za teden dni v mesto, prepustivši ves posel svojemu namestniku.

Prvo nedeljo svojega pastirovanja je oznanil profesor Popkarjevemu backom, da bo izpovedoval ves teden in naglašal, naj nihče ne zamudi ugodne prilike.

„Ker je pa red glavna reč,“ je nadaljeval na prižnici, „ga hočem uvesti tudi pri izpovedovanju. Izpovedoval bom grešnike po vrsti takole: Prvi dan, to je v ponedeljek — tatove; v torek — goljufe; v sredo — nečistnike; v četrtek — pijance; v petek ubijalce in v soboto — lažnivce in opravljivce.“

Umevno je, da se ni prišel nihče obtožiti svojih grehov in bolehnih profesor je lepo v miru užival svoje počitnice.

Čez teden dni se je povrnil domači župnik Popkar. Profesor mu je čestital na njegovem vzornem pastirovanju in tako „dobrem ljudstvu“, ki mu ga brezdvomno ni para v vsej vladikovini.

Župnik Popkar ga je debelo gledal in se čudil njegovim besedam, ki jih kar ni mogel verjeti.

„Ali si si že kaj umiril razdražene živce?“ je vprašal profesorja.

„Izborno! Ves teden sem užival rajski mir! Jutri odpotujem, zdrav in vesel!“

„In izpoved?“

„Zastonj sem čakal grešnikov, amice!“

Prepozno je zvedel Popkar o izpovednem redu zvitega tovariša, ko se je gnetlo vse polno backov okoli njegove izpovednice.

Fr. P.

Logika.

Izgubljen jurist: Zakaj ne delam in rajši beračim? — Zato, ker sem poštenjak! Dokaz:

Proudhon pravi: Lastnina je tatvina!

Torej je delo tudi tatvina!

Tatvina pa je zločin, prepovedan z ostrimi kaznimi.

Potemtakem je tudi delo strogo prepovedan zločin.

Vsak poštenjak pa se boji zločinov; zato nočem delati. Quod erat demonstrandum.

Zaupni shod liberalne svojati.

(Privatno, precej ublaženo izvirno poročilo „Slovenca“.)

Liberalci so v nedeljo s pretvezo zaupnega shoda sklicali v Ljubljano razne priznane tolovaje k navadni zaroti zoper vse boljše ljudi. Naš poročevavec je bil istočasno na vseh treh ljubljanskih kolo-dvorih. Z vlaki se ni pripeljalo niti popolnoma 15 mož, pa še od teh jih je imelo skoraj polovica drugačnih opravkov v Ljubljani. To so prišli po vrsti javljati našemu poročevavcu. Dva sta se peljala v blaznico, dva sta šla h konjedercu v Mestni log, pet jih je prišlo obiskat razne babice, eden pa je šel k Lasniku po sod ptičjega mleka. Pa tudi izmed ostalih jih 13 ni šlo na shod, ampak ti inteligenti so jo ubrali naravnost (k frančiškanom k izpovedi. Sedaj si pa, dragi bravci, izračunajte, kako klavarno je bil obiskan liberalni shod!

Ako bi ne bilo občinskega svetnika Lenčeta, bi se najbrže shod sploh ne bil mogel vršiti.

Naš poročevavec se je izdal za dežel-nega predsednika ter je brez ovir prišel še živ na galerijo. Kar je tukaj videl in slišal, se ne sme ponavljati v spodobni družbi, zato zaupamo stvari svojim na-ročnikom le v ublaženi obliki.

Dr. Triller je nekaj govoril o „uni-čenju“ in „zatiranju“. Dasi bodo liberalci skušali stvar zaviti, češ, da se je govorilo o koroških Slovencih, dobil je naš poro-čevavec vtis, da je imel govornik v mislih le našo liberavcem nadležno ljudsko stranko. In k tej zaroti so vsi ploskali.

Dr. Tavčar je govoril nekaj o ape-ninskem osličku. Seveda bo tudi on iz-kušal svoje besede zaviti, a naš poroče-vavec je prav dobro slišal njegove prave misli. O, naš poročevavec ima dolga ušesa, kadar gre za obrambo naših Svetih Pravici!

Sploh pa kar ni verjetno, kako grdo so na shodu ravnali z zaupniki. Naš po-ročevavec je dobro videl, kako so bili vsi pripravljeni, da naredi eksekutivnemu odboru škandal. Nihče ni vzdignil roke za resolucijo po svojem prepričanju, še fige so hoteli delati v žepu, toda doktor Tavčar jih je omamil s prepovedano hip-nozo in jim s sugestijo potegnil roke kvišku. Stvar smo že ovadili pristojni oblasti.

Vobče smemo reči, da je že imeno-vani Lenče edini še povzdigał prapor liberalizma. Ako bi ne bilo tega junaka, bi se bili vsi zaupniki dali takoj vpisati pod prapor svetega Mihe!

Z žalostjo moramo omeniti, da je nameraval obiskati shod tudi deželni

predsednik in grof Chorinsky je šel prej-šnji dan celo mimo „Narodnega doma“! Dolžnost naših poslancev je, da opozore-na to osrednjo vladu. Tudi ravnatelj Ju-nowitz si je dal prejšnji večer okrtati frak! — Naučna uprava, kje si?

Po shodu je bila pojedina. Gostil-ničar, ki že pozna tako gospodo, je vse srebrne žlice dal z žicami privezati za krožnike. Ali vam jih tatinski zaupniki niso s krožniki vred odnesli pod suk-njami? Policija se o tem lahko prepriča v dr. Tavčarjevi in Hribarjevi kuhinji. Da nihče ni plačal kosila, tega nam menda ni treba navajati in naglašati posebej.

B.

Tja po gozdu . . .

Tja po gozdu, blizu mesta,
vije se samotna pot,
po kateri večkrat gresta
mlada „dama“, mlad „gospod“.

Pritajeno šepetata,
lica greje strasti žar,
šalita se ter smehljata
lahkoživka in pa far.

Kaj počenja z žensko zalo
v gozdu dalje svečenik,
drevje naj bi to izdalo?
Nemo vrh kipi navpik.

Drevje ne, pač pa ženica,
ki nabira tam suhljad.
V mestu širi se novica
že, da far ni božji svat.

Tik za njima da čepela
skrajno grda je pošast;
plamen lil ji je iz žrela,
truplo krila siva plast.

Pravijo, da slabe farje
spremlja pekla gospodar . . .
Ženske, če vam sreča mar je,
farjev vam ne bodi mar!

Brezimenski.

Pravi vzrok.

Župnik: Ti si torej hodil vasovat k dekletu.

Mladenič: Hodil, gospod fajmošter . . . in še več! Prosim, da me še kaj vprašajo!

Župnik: Ali si tudi plesal z njo?

Mladenič: Tudi plesal sem!

Župnik: To je hud greh, moj sin, sam škof so strogo prepovedali ples. In ti mi greš plesat!

Mladenič: In še več . . . Ponižno pro-sim, da me še kaj vprašajo. Sram me je . . .

Župnik: Morebiti si jo celo poljubil, lahkomišelní grešnik!

Mladenič: Tudi poljubil sem jo . . . in še več! Lepo prosim, da me še kaj vprašajo. Mene je tako sram!

Župnik: Morda si jo pa celo objel?

Mladenič: Res je, tudi objel sem jo . . .

Župnik: Vidiš, vidiš, kakšen ne-maren grešnik si! Ali ne veš, da je ta-krat sam peklenski ogenj gorel pod vama?

Mladenič: Oh, saj se mi je zdelo, da mora biti nekaj posebnega, ker je bila punca tako nemirna! J. J.

Primeren odgovor.

Žena: Ali ne veš, da so gospod na prižnici prepovedali brati „Slov. Narod“?

Mož: Seveda vem, ali v tistem listu ki ga priporočajo gospod, v „Slovenca“, stoji samo, kje prebivajo naši dušni pa-stirji, „Slovenski Narod“ pa tudi natanko piše, kako se jim kaj godi. Vidiš, zato berem rajši „Slovenski Narod“.

Strelec.

Telefonska in brzojavna poročila.

Berolin, 29. marca. Cesar Viljem je zopet enkrat nenadoma zbolel in bo opustil svoje nameravano potovanje v Sredozemsko morje. V dobro poučenih krogih govore nekateri, da se ga je lotila bolezen iz podobnega vzroka, kakor po-slednjič zaradi kralja Edvarda. Drugi pa zatrjujejo, da Viljemovo bolezen razglasa-jo nalašč, ker se hoče namreč cesar peljati inkognito z novim okretljivim zrakoplovom proti Sredozemskemu morju; tam name-rava na najnovejši način prijetno izne-naditi svojega debelega kraljevega strica s tem, da bo kar iz zraka padel predenj.

Jesenice, 21. marca. Fajmošter Za-bukovec se ni obesil, kakor vam je bil poslednjič brzojavil vaš poročevalec, pač pa je poslal šoštanjškemu Govediču pismo in mu ponujal pobratimstvo, ker je tudi on „bela vrana s kolarjem“. — Med drugim mu je pisal: „Borim se le za pravico, ki je po mojem preverjenju na Luckmannovi strani.“ Govedič mu je kaj laskavo odgovoril in sprejel pobratimstvo. Srečne Jesenice!

Ptuj, 29. marca. Nekateri štajerski duhovniki so sklenili, da obdrže svoje ku-harice, akoravno so se nekatere že po-starale in bi bilo nujno treba mlajših. To preosnovno pa uvedejo seveda le tedaj, če se izreče državni zbor za — neraz-družnost zakona.

